

РЕШЕНИЕ

№ 13501

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **11612** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. И. А. лице от мъжки пол, [дата на раждане] в М., гражданство М., с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв.М. Х. против Решение № УПВР-66/24.10.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което е отхвърлено искането на А. И. А. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят счита, че обжалваният административен акт е постановен при съществени процесуални нарушения и противоречие на материалноправните разпоредби. Поддържа бежанската си история, че е напуснал държавата си на произход поради проблеми от икономически характер, позовавайки се на липса на достатъчно средства в М..

В съдебно заседание А. И. А. не се явява и не се представлява.

Ответникът –председателят на Държавна агенция за бежанците, не се представлява.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 87, ал. 1 от ЗУБ. По изложените съображения е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

А. И. А. гражданин на М., [дата на раждане] в [населено място], М., от мъжки пол е приета на територията на Република Б. и е образувано производство за предоставяне на статут. По делото не е установена точната дата на напускане на страната по произход. При проведеното интервю, жалбоподателят посочва, че е напуснал М. на 13.09.2025г. нелегално, със самолет за И.-

Т., а оттам – пристигнал в Б., чрез трафикант и че е задържан от властите в гората.

Жалбоподателката е посочила в административното производство, че е напуснала страната си, тъй като там има проблеми от икономически характер. Молителят заявява, че не е политически, расово или религиозно преследван.

Административният орган е приел, че за жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като спрямо него не е налице преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. Същият не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Заявените конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с някоя от тези причини. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Поради това искането за предоставяне на бежански статут е прието за неоснователно.

Според административния орган, не са изпълнени и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че за молителката не е налице заплаха от „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание“, наложени в страната на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“. Последните обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. По изложените съображения, молбата е приета за неоснователна и в частта за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Административният орган е приел също, че за лицето не се установяват предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

На последно място, административният орган е счел, че по отношение на жалбоподателя не се установяват други причини от хуманитарен характер, поради което не е налице основанийето по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган. Спазена е установената писмена форма за издаване на административен акт съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 от същия текст за реквизити на административния акт.

Не са налице сочените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие на материалноправните разпоредби.

Съобразно разпоредбата на чл. 73 от ЗУБ административният орган последователно е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства, е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът споделя становището, че заявените от жалбоподателя мотиви не съставляват основания за предоставяне на бежански статут по смисъла на горесцитирания текст.

Ето защо, съдът споделя извода на административния орган, че представената от жалбоподателя бежанската история не сочи наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец.

На следващо място, съдът установи липса на основания за предоставяне на хуманитарен

статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. За жалбоподателя не се установи заплахата от „смъртно наказание”, „екзекуция” и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание”, наложени в страната на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя”.

При преценка относно основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 година по дело С-465/07 (М. Е., Noor Е. срещу S. van J.), постановено по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива (отм. с Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011 година). Анализирайки случаите на търсещи закрила граждани, СЕС е постановил, че посочените по-горе норми от вторичното право на ЕС трябва да бъдат тълкувани по следния начин: съществуването на тежки и лични заплахы срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахы може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахы.

Видно от представената в съдебното производство актуална справка относно общественорепубликанската обстановка в М. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, е посочено, че е конституционна монархия с парламентарна система. През 2023г. няма съобщения за и доклади за принудително изчезвания, извършени от държавни органи. Законите на М. предвиждат свобода на вътрешно движение, пътуване в чужбина, емиграция. Към 27.12.2024г. нивото на безработицата се повишило, налице е голям брой мароканци, които симпатизират или принадлежат към „Ислямска държава“ или други екстремистки групи. Разрешените протести са изцяло мирни, неразрешените водят понякога до сблъсъци. Кралство М. се счита за сигурна страна на произход от правителствата на Б. и Гърция.

Въз основа на цитираната справка, съдът преценява, че към настоящия момент, макар и ситуацията на несигурност да е висока, не е налице вътрешен или международен конфликт на цялата територия на М.. Макар и обстановката да е нестабилна, не може да се приеме, че е налице опасност от тежки заплахы по смисъла на директивата, тъй като, както принципно е прието в мотивите на оспореното решение, не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в която и да е страна. Дори и да са извършвани груби нарушения на човешките права, не може да се отрече, че държавната власт и международната общност полагат усилия за опазване на реда и сигурността на цивилното население в мароко, както и за укрепване на стабилността на държавата, съществува възможността за вътрешно разселване и установяване в безопасен регион. Поради това обичайните трудности, които ще има такова лице при установяването и намирането на работа, не могат да обосноват извод за нарушение на основните права до степен, че да представлява основание за предоставяне на

международна закрила.

Ето защо, счита, че по отношение на жалбоподателя не е изпълнено основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При служебно извършената проверка, съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 и 8 от ЗУБ.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. А. [дата на раждане] в М., гражданство М., с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв.М. Х. против Решение № УПВР-66/24.10.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ – МС, с което е отхвърлено искането на А. И. А. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.